

DE TUCHT IN DE GEMEENTE

1 Korinthe 5

De verantwoordelijkheid van de gemeente

Ik wil nog eens in herinnering brengen dat deze Brief ons in de eerste hoofdstukken spreekt over de Kerk of de Gemeente als het huis van God, niet over kerken zoals de mensen die gemaakt hebben in hun ongehoorzaamheid aan het Woord van God. In dit Huis, dat aan de verantwoordelijkheid van de mens is toevertrouwd, zijn helaas allerlei verkeerde elementen binnengedrongen. Toch hebben wij ons, als deel van deze verantwoordelijke Gemeente, te gedragen op een manier die strekt tot eer van Christus en van God, want die Gemeente is Zijn huis. Daarom vinden we in de eerste Brief aan Timotheüs, waarin het verantwoordelijke Huis nog in een goede toestand is, deze woorden: '... dan weet gij hoe men zich moet gedragen in het huis van God, dat is de Gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid' (3:15). In tegenstelling hiermee was er veel wanorde in het midden van de Korinthiërs binnengeslopen. In plaats van er rekening mee te houden dat de diverse gaven ten dienste staan van het huis van God, gebruikten zij ze tot verheerlijking van zichzelf. Zij gingen de mens verheffen en vormden daardoor sekten. Hun vleselijke toestand was daarvan de oorzaak. En in plaats van zich op de juiste manier 'in Gods huis te gedragen', legden zij een wanordelijk getuigenis af. Maar God heeft Zich juist van deze wanorde bediend om ons vandaag de dag te onderwijzen over de orde die past bij Zijn huis.

Het kwaad oordelen en weg doen

Ons hoofdstuk wijst op een ernstige zonde die in de gemeente te Korinthe gevonden werd. Een geval van hoererij zoals er zelfs onder de volken niet bestond. De apostel besteedt er maar enkele woorden aan, zó stond het hem tegen daarover in bijzonderheden te treden. De Korinthiërs wisten vele dingen. Wanneer we de hoofdstukken 5 en 6 lezen, ontmoeten we voortdurend de woorden: 'Weet gij niet?' Een vraag die steeds doelt op dat wat de gelovige zeker weet. Maar met andere dingen waren zij onbekend, zodat zij moesten leren hoe zij zich ten opzichte daarvan hadden te gedragen.

Zo was het ook gesteld met het diep trieste geval dat zich onder hen voorgedaan had. Wanneer we in het Oude Testament Deuteronomium 17-21 lezen, vinden we daar een woord dat voortdurend herhaald wordt: 'Zo zult gij het boze uit het midden van u wegdoen'. Om het boze weg te doen, moest de gemeente van Israël zulke mensen stenigen; zij moesten hen dus uit hun midden verwijderen door de lichamelijke dood. De Korinthiërs wisten wel dat zij hetzelfde niet konden doen in de gemeente, die alleen uit gelovigen

bestaat. Maar wat dan? Vóór alles iets wat zij wel wisten, maar niet deden, omdat ze vol hoogmoed waren: zich verootmoedigen. In plaats van zich te verootmoedigen, zagen zij het kwaad liever stilzwijgend door de vingers. De apostel zegt dan ook tegen hen: 'Gij zijt opgeblazen, en hebt niet veeleer leed gedragen, opdat hij die deze daad begaan heeft, uit uw midden werd weggedaan!' (vs. 2). Zij moesten zich niet richten naar kennis die zij nog niet hadden, maar handelen naar dat wat zij al wél wisten. Al wisten zij nog niet *hoe* de boze weg te doen, toch moesten zij zich *verootmoedigen* opdat hij weggedaan werd.

Dat is een belangrijke les voor ons. Al hebben we van God alleen maar de kennis van één van Zijn gedachten ontvangen, dan moeten wij ons zonder enig voorbehoud daarnaar richten. Dan zal God ons leren wat ons nog ontbreekt. Was er geen reden voor de Korinthiërs zich te verootmoedigen? Wisten zij dat niet? Deze waarheid is altijd van toepassing. Als wij als gelovigen allen gehoorzaam waren ten opzichte van de dingen die we al wél hebben ingezien, zouden wij met elkaar dezelfde weg gaan en de Heer zou ons openbaren wat ons verder nog ontbreekt. We zouden dan ongetwijfeld niet allemaal dezelfde kennis hebben, maar nooit zal de kennis van een waarheid, hoe onvolkomen ze ook mag zijn, een gehoorzame gelovige brengen op een andere weg dan op de weg die naar Gods gedachten is. Ondanks een heel beperkte kennis kan ik in dezelfde voetstappen wandelen als mijn broeder, die veel meer inzicht heeft dan ik.

Uitoefening van tucht

Als de Korinthiërs naar dit beginsel hadden gehandeld, zouden zij leed hebben gedragen en God zou hun hebben geopenbaard, wat zij moesten doen om zich van het kwaad te reinigen. Maar hun hoogmoed liet hen aan zichzelf en aan hun eigen eer denken. Zo konden zij, hoewel het meest afschuwelijke kwaad bij hen aanwezig was, niet gereinigd worden. God vroeg hun niet om een vorm van tucht uit te oefenen die zij nog niet kenden, maar wel om met een oprechte gezindheid leed te dragen. En dát konden ze wél weten.

Nu het ging om de uitoefening van deze tucht, mocht de apostel in hun midden gebruik maken van het bijzondere gezag dat hem toevertrouwd was (vs. 3-5). Hij had deze man aan satan kunnen overgeven en hij had dat al besloten, als de gehoorzaamheid aan God bij de Korinthiërs niet alsnog openbaar werd. De apostel Petrus had met hetzelfde gezag en dezelfde macht Ananias en Saffira weggedaan, omdat zij tegen de Heilige Geest gelogen hadden. Hier ging het erom de hoereerder aan satan over te geven. Dat wil zeggen: hem aan satan als zijn buit over te laten, zelfs al zou het zijn tot verderf van zijn lichaam, opdat zijn geest behouden zou worden op de dag van de Heer Jezus. Ondanks zijn afschuwelijke zonde werd deze man beschouwd als iemand die tot het Huis van God behoorde, maar de apostel kon over hem beschikken.

Tot zo'n handeling had niemand anders dan alleen een apostel het recht. En wanneer wij vandaag de dag de tucht uitoefenen jegens iemand die gezondigd heeft, kunnen wij niet zeggen dat wij hem aan satan overleveren. In 1 Timotheüs 1:20 zegt Paulus dat hij het gedaan heeft, en wel zonder een of andere verbinding met de plaatselijke gemeente. Daar ging het om lastering tegen de Persoon van Christus, en daarom had hij geen ogenblik geaarzeld, opdat deze mensen zouden leren niet meer te lasteren. Ten opzichte van de hoereerder in Korinthe schijnt het dat hij zijn voornemen, als het inderdaad bij hem aanwezig is geweest, niet uitgevoerd heeft. Want als hij het gedaan had, zou het geweten van de Korinthiërs niet werkzaam geworden zijn en dat moest vóór alles ten aanzien van dit kwaad wakker gemaakt worden.

Het ontbreken van een nauwgezet geweten is altijd het kenmerk van gelovigen die naar het vlees wandelen. Het roemen van de Korinthiërs was niet goed. Hoeveel vernederingen zouden de gelovigen, aan wie de Heer een getuigenis toevertrouwd heeft, zich kunnen besparen, als zij niet aan zichzelf dachten en geen voedsel gaven aan hun hoogmoed! Hoe vaak zijn we niet, wanneer we ons verbeeldden iets te zijn, in het stof geworpen net zoals de Korinthiërs vroeger!

Het feest van de ongezuurde broden

‘Weet gij niet dat een weinig zuurdeeg het hele deeg zuur maakt?’ Dit woord, dat we ook in Galaten 5:9 vinden met het oog op de voorschriften van de wet, wordt hier toegepast op het vlees. Een zonde die in de gemeente geduld wordt, oefent haar verderfelijke invloed uit op het geheel. En met een wettische gezindheid is het niet anders. De apostel zegt dan ook: ‘Zuivert het oude zuurdeeg uit, opdat gij een vers deeg moogt zijn, gij zijt immers ongezuurd’ (vs. 7).

God ziet ons ‘ongezuurd’ op grond van het werk van Christus. Deze woorden van Paulus slaan op het Pascha en op het feest van de ongezuurde broden uit Exodus 12. Het bloed van het paaslam was op de beide deurposten en de bovendorpel van de huizen gestreken. En toen de verderfengel voorbij ging, had hij de eerstgeborenen van de Israëlieten gespaard, omdat God het bloed zag. Maar het Pascha was niet *het feest*, het was alleen maar het startpunt daarvan. Dat zien we in Numeri 28:16: ‘En in de eerste maand, op de veertiende dag van de maand, is het pascha voor de HEERE. En op de vijftiende dag van die maand is *het feest*’, het feest van de ongezuurde broden. Zo ook hier in vers 7 en 8: ‘Want ook ons pascha, Christus, is geslacht. Laten wij daarom feestvieren’.

De apostel spreekt hier niet over het avondmaal als een gedachtenis aan de dood van Christus. Dat onderwerp behandelt hij in het elfde hoofdstuk van deze Brief. Wanneer wij de waarde die het bloed van Christus voor God heeft, hebben ingezien, weten wij dat wij op grond van dit bloed zonder zonde zijn voor God en dat wij voor Hem kunnen verschijnen. Wij

zijn net zoals Christus bekleed met een volmaakte heiligheid. Maar in onze wandel hier op aarde moeten wij met grote zorgvuldigheid erop letten te beantwoorden aan het karakter dat wij in Zijn tegenwoordigheid bezitten. God heeft ons bekwaam gemaakt dat te doen. Op onze reis door deze wereld horen wij het feest van de ongezuurde broden zeven dagen te vieren. Het getal zeven is in de Schrift steeds het getal van de volheid. Het heeft hier betrekking op de hele duur van onze wandel op aarde. Wanneer wij hebben begrepen welk doel God met ons had toen Hij ons door het bloed van Christus verlost, is ons leven een voortdurend feest, een feest van praktische heiligheid in overeenstemming met God; het is dan een feest voor God.

Geen gemeenschap met de boze

De apostel voegt er in vers 9 aan toe: 'Ik heb u in de brief geschreven, dat gij geen omgang zoudt hebben met hoereerders'. Naar aanleiding van deze woorden hebben sommigen gemeend dat Paulus nog een andere brief geschreven had, die later verloren is gegaan. Deze gedachte is m.i. beslist onjuist.

Het woord 'ik heb u geschreven' vinden we telkens weer in de eerste Brief van Johannes. Ook daar wijst het alleen op dezelfde brief die de apostel toen schreef. Zo is het ook hier. In deze Brief aan de Korinthiërs toont de apostel hun dat zij geen omgang mochten hebben met de hoereerders. Hij wil daarmee niet zeggen dat zij elk verkeer met de hoereerders of gierigaards en anderen van deze wereld moesten vermijden. In deze wereld zijn we voortdurend in contact met het kwade, anders zouden wij 'de wereld moeten uitgaan'. Maar 'als iemand die een broeder genoemd wordt, een hoereerder is, of een hebzuchtige, of een afgodendienaar ... gij met hem geen omgang moet hebben' (vs. 11). Dit was één van de kenmerken van de tucht die de Korinthiërs niet kenden. Daarom onderwijst de apostel hun wat zij moeten doen.

Ook wij hebben aan dit woord te gehoorzamen. En wij moeten begrijpen, dat wanneer iemand uitgesloten is, wij zelfs met zo iemand niet mogen eten. Daardoor moet hij de betekenis en draagwijdte van zijn uitsluiting in de praktijk ondervinden, en er zo toe gedrongen worden de gemeenschap met de gemeente terug te vinden. Hij wordt uit het midden weggedaan als een boze, en blijft dit tot de gemeente zichzelf van zijn terugkeer naar God kan overtuigen.

Tucht moet herstel tot doel hebben

De gemeente moest niet denken dat zij een gerechtelijk vonnis over deze man had uit te oefenen, maar zij moest het zuurdeeg uit haar midden wegdoen met het oog op de reinheid van het Huis van God in deze wereld. Als de Korinthiërs het niet gedaan hadden, zouden zij alle recht verloren hebben de gemeente van God te Korinthe te zijn (hfdst. 1:2).

Ook wij worden, helaas, vaak geroepen deze tucht uit te oefenen. Laten we dat dan niet doen als rechters, maar in de geest van de liefde, opdat hij of zij die gevallen is de verloren gemeenschap terug mag vinden. Op deze manier kan de Geest van God in zijn ziel verootmoediging en schuldbesef bewerken, zodat hij terug kan komen op de plaats die men hem heeft moeten weigeren.

Aan de andere kant moeten we de uitgeslotene nooit met die verkeerde liefde behandelen die er zo vaak is als sommigen met hem blijven omgaan als een broeder. Dat verraadt onverschilligheid ten aanzien van het kwaad. Het verhindert de tucht om haar uitwerking op het geweten uit te oefenen. Maar de broeders moeten zich wel op de hoogte stellen van de uitwerking die de uitsluiting heeft teweeggebracht, en met liefderijke zorg letten op de eerste tekenen van een terugkeer ten goede. In die weg kunnen wij hem die gevallen is, bemoedigen tot het herstel volkomen is. We zien in de tweede Brief dat de vermaning waarnaar de Korinthiërs geluisterd hadden, grote ijver in hun harten had gewerkt. Zij hadden zich over hun hoogmoed verootmoedigd; en er was in de ziel van de uitgeslotene een gezegend werk van herstel tot stand gekomen. Dan verandert de apostel van taal en vermaant de gemeente hem opnieuw te ontvangen, opdat hij niet zou worden verteerd door een al te grote droefheid (2 Kor. 2:7).

H. Rossier

